05/12/2020

„Ти вече знаеш как се започва и какво се прави!“ – ИНТЕРВЮ с икоком Петър Христов

Под ръководството на ик. Петър Христов за две години енорийско служение в столичния кв. „Орландовци“ се построява най-големият Енорийски център в Софийска епархия и се открива първата в България социална сладкарница „Малката къщичка“, която е специален проект на Федерацията за адаптирана физическа активност (ФАФА).

Иконом Петър Христов е завършил петгодишният курс на Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“ и Богословския факултет „Св. Климент Охридски“. Ръкоположен е за свещеник във Видинска епархия и вече 12 години е духовник на Българската православна църква. През 2018 г. преминава на служение в Софийска епархия и поема председателството на храмовете „Света Петка“ и „Св. вмчца Екатерина“ в столичния кв. „Орландовци“. За две години енорийско служение в столичния квартал, под неговото ръководство са основно възобновени храмовете и околохрамовото

пространство и е построен голям Енорийски център, единствен по размерите и оформлението си в Софийска епархия.

– Какво направихте в самото начало, когато приехте грижата за храмовете?

– Разбира се, първо се запознах с документацията и състоянието на храмовете. Както се установи, те нямаха никакви налични средства, дори имаха задължения към Софийска митрополия. Затова първо се заех да почиствам храмовете, започвайки от олтара и достигайки до балкона. От храм „Св. Петка“ се изнесоха 18 тона боклук. Част от стенописите, касите, някои малки проскинитарии не можеха да се видят от чернилка, тъй като свещите се палеха вътре. Аз съм помагал на Велички еп. Сионий, който беше мой ректор при обучението ми в Софийската духовна семинария, при почистването на манастирите, които е поемал като игумен. Търсейки от него съвет как да се справя, той кратко благослови: „Ти вече знаеш как се започва и какво се прави!“

В началото бях сам, с някои приятели, но нямаше енориаши. Постепенно в квартала се забеляза, че има живец в храмовете, виждат се млади хора, някакви камиони изнасят боклук, нещо се случва… Двамата свещеници, които повече от 20 години са били тук, бяха преназначени, а на тяхно място дойде моят събрат свещеник Йордан Божилов. Той е бивш висш офицер и заедно с енорийската му работа тук обслужва и параклиса във Висшето военно училище „Св. архангел Михаил“.

С него продължихме работата, която завърши след около четири месеца активно почистване. През това време идваха хора от квартала и наблюдаваха какво се случва, но не се включваха. Един ден дойде човек, който предложи да направи изолация на храм „Св. Петка“. Аз, който вече 12 години съм свещеник и съм видял много добро желание и никакво покритие след това, леко скептично му отговорих, че нямам нищо против. Когато се съгласих, той само каза: „Идваме другата седмица“. И наистина дойде.

Още в началото на следващата седмица дойдоха майстори, донесоха материали, скелета и започнаха. След изолацията на храма, направихме улуците, отводняване в земята, така че влагата да не влиза навътре. После се заехме с малкото дворче, което е между двата храма. Дарителят, виждайки как се променят нещата, подтикнат и от лични мотиви, се въодушеви и пожела да продължим с обновителните дейности. Близо година разчиствахме големия двор и полуразрушената сграда край оградата.

Минавайки край църквите, местните жители недоумяваха как има млади свещеници и физически работят, тъй като близо тридесет години там нищо не се е случвало. Наред с това вървеше и енорийската работа.

Когато имаше някаква покана за водосвет, освещаване или нещо друго в квартала, аз започнах да ходя пеша, с ясното съзнание хората да ме виждат и да свикнат с присъствието ми. До този момент свещениците са идвали само когато са били повикани от свещопродавачката за някаква треба. Сега, откакто съм поел храмовете, те са отворени и има свещеник от 8 до 17 ч., през целия ден. Започнаха да идват майки с деца, все по-често се отбиват цели семейства, разпитват за разни неща.

– Как се случиха нещата така, че да се изгради толкова голям и красив Енорийски център?

– Той отново е дело на основния дарител, подпомогнат от негови приятели, някои от които имат бизнеси в квартала. Бутнахме изцяло старата сграда, положихме здрави основи, които могат да издържат седеметажна сграда, ако в някакъв момент се реши да се надстроява. И постепенно, вглеждайки се във всеки детайл, бе изградена тази енорийска сграда.

– Вие сте млад духовник, откъде имате толкова опит и разбиране за пастирското служение?

– Както споменах, още като семинарист, а и по-късно съм помагал на еп. Сионий, който е една школа за пастирска работа сред хората и пример за това каква трябва да бъде грижата за всеки дом Божий. Тъй като съм служил във Видинска епархия, бях архиерейски наместник на гр. Лом, съм имал пример и от служението на Белоградчишки еп. Поликарп. Освен това, за известно време помагах в Троянската света обител, отново при еп. Сионий, и съм виждал как трябва да се отнасяш към хората, особено когато си духовник. Нужно е да изградиш доверие и да грабнеш сърцата им, за да се случат тези неща, които правим и тук.

Свещеникът, както често казваше блаженопочиналият Видински митрополит Дометиан, само да тръгне по улицата, това е вече проповед. Ние, свещениците, сме тези, които трябва да привлечем хората към Църквата и да ги насърчим да бъдат ревностни християни.

– Как избрахте архитектурата на Енорийския център? На каква площ се разпростира и какво има в него?

– Построихме го малко по гръцки тертип. Сградата се разпростира на 500 кв. метра. Има голяма трапезария, която може да събере до 50 деца, има приемна, т. н. архондарик, в който по-малките деца да се занимават по време на службата, а родителите им спокойно да присъстват на богослужението в храма. Предвиждаме в следобедните часове да има занимания и за възрастни, с които да разговаряме и непосредствено с това богословски да ги огрaмотяваме. Има просторна свещеническа канцелария, с възможност за личен разговор. Има изцяло обзаведени три спални със санитарни помещения, които по решение на църковното настоятелство ще да бъдат предоставени на духовници, монахини, които идват при нужда в София, най-вече по здравословни причини. За да не се налага да ходят на хотел, могат да останат тук, колкото им е необходимо. Това е идеята за тези стаи.

– Ако съм разбрала правилно – имате един основен дарител, който със свои приятели е построил и устроил този прекрасен Енорийски център?

– Да. Имаме един дарител, който има личен мотив да помага на храма, има голям бизнес и много приятели, които той мотивира да помагат. Те идват тук, виждат какво е свършено и тогава пожелават да се включат. Ние работим на принципа – имаме нужда, а вие, които имате желание да помагате – платете го. Не искаме пари, парите са си ваши, ние имаме нужда от това и това. Самите дарители се разплащат с онези, които са извършили конкретната работа. Този принцип е много по-добър за работа за нас, свещенослужителите, а мисля, че и за самите дарители е добре. Те не само даряват средства, но стават съпричастни към енорийския живот и църквата.

– Как виждате развитието и работата на Енорийския център?

– Засега, преди всичко предвиждаме занимания с деца в събота и неделя. Всеки четвъртък отслужваме Акатист към св. Богородица пред чудотворната икона на Божията Майка “Скоропослушница”, която се покои в храма, след което вече редовно ходим при нашите приятели – деца с увреждания, които откриха своята „Малка къщичка“ в квартала. С тях започнахме много общи неща, служим водосвети при поводи, радваме се с тях, когато се завърнат от състезание със златни и сребърни медали, разговаряме по вълнуващи ги теми и те вече ни възприемат като част от техния живот.

Не мога да кажа, че е лесно да се работи в този столичен квартал. Много години не е работено с хората и те като че ли нямат нужда да търсят свещеници. Досега това е било преди всичко за опела и погребения. Когато започнах да служа, отначало в храмовете идваха най-много пет човека. След като се установихме, поразчистихме, подредихме, постепенно започнаха да идват млади семейства с желание да кръщават децата си. Започнаха все по-често да се отбиват в храма и все по-дълго да се задържат. Това е нашата мисия. Тези храмове не са на свещениците, ние сме на послушание към митрополита си и може във всеки един момент да ни преместят там, където има повече нужда. Това е много важно да се разбере от хората. Св. Петка и св. Екатерина са покровителки на целия квартал „Орландовци“, затова и посветените на тях храмове са на всички жители на квартала. Те са техни, и те трябва да си ги поддържат.

– Колко човека се събират вече на неделни богослужения?

– Близо петдесет. Но най-хубавото е, че станахме енория, която, може да се каже, че има общ живот. Постепенно се превърнахме в едно голямо семейство. Ние споделяме какво искаме да направим и всеки помага с каквото може. Ако нещо възникне като проблем в храма, вече има на кого да се обадим и да се отзове. От своя страна, ние сме винаги готови да помогнем според силите си при житейски и духовни трудности на хората, които все повече ни търсят.

– Виждам, че имате голямо желание за работа и много сте постигнали. Имали ли сте през тези две години огорчения, които да са Ви разколебавали да продължите?

– Огорчения, да. Например, когато се готвехме да посрещнем Негово Светейшество Софийския митрополит и патриарх Български Неофит, който специално дойде в нашия храм, за да посрещне чудотворната икона на Божията Майка „Скоропослушница“, вечерта преди празничния ден ни откраднаха улуците на храма. Голямо беше разочарованието, но какво да се прави, трябваше бързо да се реагира. Това неразбиране, което е следствие на неверие, е много тъжно, но и тежко за самия човек, който не разбира какво прави.

– Знам, че Вие имате отговорност и към близкия манастир „Св. Три Светители“, как стоят нещата там?

– В края сме на административно уреждане на собствеността, след което предвиждаме основно възстановяване. Дарителите на тези храмове се ангажираха и тук да помогнат.

– Пожелавам Ви успех и нестихващ пастирски ентусиазъм за развитието на Орландовската енория!

Интервюто взе: Весела ИГНАТОВА

— bg-patriarshia.bg